

Sygn. akt VII U 1768/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2016 r. w Warszawie

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 23 października 2015 r. znak (...), sprostowanej postanowieniem z dnia 17 listopada 2015 r. znak: (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VII U 1768/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 23 października 2015 roku (znak: (...)), odmówił ubezpieczonej T. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń. (k. 33 tom II a.r.).

Odwołująca T. K. w dniu 12 listopada 2015 roku złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od ww. decyzji z dnia 23 października 2015 roku (znak: (...)).

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że jej niezdolność do pracy powstała 1 września 2014 roku, a nie tak jak ustalił organ rentowy w dniu 15 stycznia 2015 roku. (odwołanie z dnia 12 listopada 2015 roku, k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 8 grudnia 2015 roku zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 12 października 2015 roku stwierdziła u niej częściową niezdolności do pracy od 15 stycznia 2015 roku do 31 lipca 2016 roku. W ocenie organu rentowego odwołująca nie spełniła jednak przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ orzeczona niezdolność do pracy nie powstała w okresach, o których mowa w ww. przepisie oraz w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Na tej podstawie decyzją z dnia 23 października 2015 roku (znak:(...)) organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 8 grudnia 2015 roku, k. 4 - 4v a.s.).

Strony postępowania do zamknięcia rozprawy w dniu 21 grudnia 2016 roku nie modyfikowały zgłoszonych stanowisk i wywoływały jak dotychczas. (protokół z rozprawy z dnia 21 grudnia 2016 roku, k. 101 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. K. urodzona w dniu (...), z zawodu technik ekonomista, od 1985 roku znajduje się pod opieką Poradni Audiologicznej Szpitala (...) w W. z powodu wirowych zawrotów głowy i postępującego niedosłuchu w uchu prawym. Odwołująca w okresie od 4 października 2003 roku do 30 kwietnia 2012 roku pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą M. oraz towarzyszącym jej niedosłuchem i zawrotami głowy. Odwołująca była rejestrowana w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku. Zasiłek dla bezrobotnych odwołująca pobierała do 18 kwietnia 2013 roku. (k. 7 a.r.) Na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 3 maja 2013 roku odwołująca pobiera świadczenie przedemerytalne (k. 13 – 14 a.r.)

W dniu 2 czerwca 2015 roku T. K. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 1 - 8, tom II a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołująca została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 17 lipca 2015 roku uznał badaną za częściowo niezdolną do pracy do dnia 31 lipca 2016 roku. Datę powstania częściowej niezdolności do pracy Lekarz Orzecznik określił na dzień 20 maja 2015 roku. Lekarz Orzecznik ZUS wydając ww. orzeczenie zasięgnął także opinii lekarza konsultanta otolaryngologa celem ustalenia dokładnej daty powstania niezdolności do pracy oraz jej stopnia. W sporządzonej opinii specjalistycznej z dnia 10 lipca 2015 roku lekarz konsultant wskazał, iż za datę powstania częściowej niezdolności do pracy należy uznać datę wystawienia zaświadczenia o stanie zdrowia przez lekarza specjalistę audiologa z Poradni Audiologicznej przy Szpitalu (...) tj. 20 maja 2015 roku. Na skutek wniesienia przez odwołującą sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej, wydała w dniu 12 października 2015 roku orzeczenie na mocy, którego uznała, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31 lipca 2016 roku określając datę jej powstania na dzień 15 stycznia 2015 roku. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 lipca 2015 roku, k. 13 - 14 tom II a.r., sprzeciw k. 399 - 400 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 października 2015 roku, k. 29 - 30, tom II a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 23 października 2015 roku decyzję (znak: (...)) odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji, sprostowanej postanowieniem z dnia 17 listopada 2015 roku, organ rentowy podniósł, że odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ jej ostatnie ubezpieczenie ustało w dniu 18 kwietnia 2013 roku, aby więc nabyć prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy niezdolność ta powinna powstać nie później niż 17 października 2014 roku. Organ rentowy wskazał, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 12 października 2015 roku ustaliła, iż odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy lecz niezdolność ta powstała 15 stycznia 2015 roku, a więc po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. (decyzja z dnia 23 października 2015 roku, znak: (...), k. 31 -32, tom II a.r., postanowienie z dnia 17 listopada 2015 roku k. 33, tom II a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego T. K. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 8 grudnia 2015 roku, k. 4 – 4v a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 11 grudnia 2015 roku dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów otolaryngologa oraz psychiatry celem ustalenia czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała. (postanowienie z dnia 11 grudnia 2015 roku, k. 7 a.s.).

W oparciu o opinię biegłego psychiatry M. L. Sąd ustalił, że opiniowana nie jest niezdolna do pracy zawodowej z przyczyn psychiatrycznych. Biegły psychiatra rozpoznał u odwołującej zaburzenia adaptacyjne lękowo depresyjne, które są związane z istniejącym niedosłuchem i związanymi z nim ograniczeniami w funkcjonowaniu. (opinia biegłego psychiatry, k. 30 – 32 a.s.).

Biegły z zakresu otolaryngologii i foniatrii A. P. stwierdziła u odwołującej dysfunkcje w postaci głuchoty ucha prawego oraz głębokiego niedosłuchu odbiorczego ucha lewego oraz skompresowane uszkodzenie prawego układu przedsionkowego wskutek Choroby M.. W ocenie biegłej odwołująca z powodu schorzeń laryngologicznych jest częściowo niezdolna do pracy na okres od dnia 15 stycznia 2015 roku (data pogorszenia słuchu) do dnia 31 grudnia 2016 roku (opinia biegłego otolaryngologa, k. 59 - 65 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonej, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd, jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej oraz daty ich powstania. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

W ocenie Sądu, zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 23 października 2015 roku, znak: (...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887, zwana dalej „ustawą emerytalną”), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: po pierwsze jest niezdolny do pracy; po drugie ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; po trzecie niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest świadczeniem socjalnym, a jej przyznanie jest możliwe dopiero po spełnieniu wszystkich, a nie tylko niektórych, ustawowych przesłanek o jakich mowa w art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, sygn. akt II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż odwołująca jest osobą częściowo niezdolną do pracy, co wynika zarówno z orzeczenia Lekarza Orzecznika z dnia 17 lipca 2015 roku, orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 października 2015 roku, a także z opinii biegłego lekarza otolaryngologa. Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało zatem ustalenia,

czy ubezpieczona spełnia pozostałe przesłanki do uzyskania prawa do wnioskowanego świadczenia, tj. czy niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W sporządzonej opinii biegły lekarz otolaryngolog wskazał, iż częściowa niezdolność do pracy u ubezpieczonej powstała w dniu 15 stycznia 2015 roku, kiedy to u odwołującej nastąpiło pogorszenie słuchu. W tym zakresie opinia jest zgodna z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, a ubezpieczona nie zgłosiła do niej żadnych zastrzeżeń. Analizując powyższą opinię Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny dowód w sprawie, bowiem została sporządzona po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz przeprowadzeniu badania przedmiotowego przez biegłego lekarza o specjalności odpowiadającej schorzeniom wnioskodawczynie. Opinia jest spójna, logiczna i należyście uzasadniona.

Wobec całokształtu okoliczności sprawy, Sąd uznał, iż zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa. Bezspornie ostatni okres ubezpieczenia wnioskodawczynie ustał 18 kwietnia 2013 roku, zaś po 2013 roku ubezpieczona nie miała nowych okresów zatrudnienia. Nie budzi zatem wątpliwości, że odwołująca nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, bowiem niezdolność do pracy nie powstała w trakcie żadnego z wymienionych w tym przepisie okresów (w szczególności nie powstała w okresie zatrudnienia) ani też w ciągu 18 miesięcy od ustania okresu ubezpieczenia. Ostatni okres ubezpieczenia ustał z dniem 18 kwietnia 2013 roku zaś niezdolność do pracy powstała w dniu 15 stycznia 2015 roku.

Całokształt okoliczności sprawy pozwala zatem na stwierdzenie, że ubezpieczona nie spełnia łącznie wszystkich warunków do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określonych w art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)